

Jo, jsem chaotička a díky tomu jsem se octla v potížích.

A může za to ... pickles, jak se dneska říká nakládáný kvašený zelenině. Už nějakou dobu jsem koukala po něčem, co by mi výrobu týchle dobrůtky umožnilo. Ale aby to nebylo za nekřesťanský peníze, jak je dneska zvykem, když se něco obyčejného stane módou. A kvašená zelenina je obyč, dělaly to už naše babičky, jen se tomu dneska říká po angličsku - stejně jako kupříkladu krmení psa masem. Nekrmíme masem, ale "barfujeme" □ .

Já už jsem nějakou dobu pokusničila s nakládáním kysaného zelí a bylo to moc dobrý. Jen jsem na to neměla řádný náčiní, který by mi to usnadnilo. A kamarádka Katka poradila onu obyč pružinu, za pár babek, kterou koupila kdesi v jakýchsi normálních domácích potřebách. I vyhledala jsem na netu. A objevila obchod jakýsi, kde mají spoustu dalších neskutečných a potřebných věcíček za normální cenu. Jako jsou třeba malý placatky, který můžu použít jako dárkový balení na naši domácí ořechovici (teda Brtníkovu, páč vyrábí ji on, tak abych si neuhmátla cizí slávu □) , nebo třeba síť na ochranu hroznů před ptáky či dokonce gumovej smeták, kterej by měl krutopřísně zatočit se zametáním chlupů. No a taky tam mají nějaký nepotřebně potřebný věci. Jako je třebaaas, třebaás - PÍSKÁTKO NA KLÍČE.

Taková malá nenápadná věc, která se volnomyšlenkáři (NE - NEBUDEME TOMU TAKTNĚ říkat bordelář, ano? Na tom se shodneme □) , jako jsem já, může ovšem velmi hodit. Už dloouho jsem si říkala, že by se mi tohle udělátko mohlo hodit, pořád někde něco odkládám a pak to zoufale hledám. Hlavně takhle klíče od bytu a telefon. A pak dalších asi sto tisíc věcí. Jenže, že jo - nemůžete si pořídit pískátko na všech těch sto tisíc věcí. To by vám bylo na nic, když byste něco hledali a zapískali si na to, kde se to nachází, pískala by vám celá domácnost. □ Takže jen dva kousky si objednáš, řekla jsem si. Na ty dvě hlavní věci. Klíče a telefon. Fajn, objednáno, zaplaceno, doručeno a domů doneseno a vybaleno.

A tady začínaj ty potíže. Smontovala jsem smeták a šla s ním radostně máchat do předsíně, zdaliž zametá. Zametá, dobrý a vypadá to, že fakt kvalitně, bude se hodit. Placatky placatěj, tam není co řešit, sítě tam nebyly, protože jsem je nedala do košíku, jak jsem zjistila posléze, takže to musíme napravit a! Hurá, pískátka. To se těším, to se těším, už nebudu muset zoufale furt hledat. Písknu si a budu vědět, kam se mám zaměřit.

No jo, písknu si. Hahaha. Vybalila jsem jedno pískátko, urvala mu ceduličku zajišťující

baterku a natěšeně, jak malej harant, píscla. Nic. Jak nic?? Zapískala jsem jako blázen. A nic. Ty jo vono to má vybitou baterku asi, no neva, jsou tam další dvě k tomu. Enemže chaotička nevěděla, jak se dostat dovnitř a technicky zdatná polovina rodiny byla v kópelce. Tak jsem nedočkavě urvala zajišťovací cedulku i u druhýho písčátka, píscla, hvízdla, zahvízdala /a to už byli čokle fakt zmatený □ proč furt hvízdám jak magor □ / a zasejc prt. Sakraaaaaaa, co to znamená, herdek. Ach jooo, mořila jsem se tam s tím, mačkala to, přemlouvala to, zkoušela to otevřít a nic. To už se dostavil rodinnej technik a s komentářem, že co jako čekám u hovadiny za pár korun, to otevřel, vyndal střeva, prohlídnul střeva, vrátil střeva, zavřel a ani nemusel písknout, natož zahvízdat. Stačilo že jsem promluvila a ozvalo se naprosto debilní tydlidydlidydli a písčátko se navíc ještě rozblíkalo. Aha?

“Hele vono to...”

Tydlidydlidydli

“Jehehéé”

Tydlidydlidydli

“Vono to písčá...”

Tydlidydlidydli

“jehehé...když já mluvím” tlemila jsem se zdatně jako retard.

Tydlidydlidydli

“TAK NEMLUF!” pravil rodinnej technik.

“Jehehéé”

Tydlidydlidydli

“Přece ale” utírala sem si mokrý voči

Tydlidydlidydli

“to nebude...”

Tydlidydlidydli

“pískat furt přece?”

Tydlidydlidydli dostalo se nám potvrzení

“No v to doufám.” ozvalo se ponuře, neb rodinnej technik má rád klid. Já taky, takže jsem popadla milý pískátko a odnesla ho - V NAPROSTÝ TICHOSTI □ - do předsíně. Že ho jako pověším na ty klíče a když bude viset na věšáku, mimo můj dosah, bude třeba zticha. Popadla jsem klíče a ani jsem nedutala, když jsem pískátko přicvakávala na klíče. Asi ho jeho nový úkol hlídat klíče rozradostnil nakolik, že bez jakýhokoliv popudu se opět ozvalo jeho debilní Tydlidydlidydli. Ahá? ????? Nájkej aktivista asi. Pověsila jsem klíče i s pískátkem na věšák a asi jako potvrzení toho, že jsem to udělala dobře, se opět ozvalo Tydlidydlidydli. Ahá??????

Podívala jsem se zadumaně na přístrojek a představila si, jak jde třeba ráno Brtník s ohařiskama ven. A otevře dveře, na kterých je věšák. Je zcela jasný, že mi to ten kretén utydlidanej bude chtít aktivně sdělit. Nejspíš teda. Možná nám ale třeba bude hlásit jakékoli pohyb ohaříků v předsíni, když se třeba oklepou v noci..... Zabloubala jsem se a usoudila, že jsou věci, který mi nikdo hlásit nemusí, protože to přece vidim Erno, jako ty stěrače. Respektive teda slyším. Páč blbě spím. A nemusím to ještě podporovat pitomým tydlidáním. Popadla jsem zachmuřeně klíče a mrskla je do kabelky. Hluboko do kabelky. A doufala, že to milýmu Tydlidákovi zacpe kušnu.

To jo no, to ano, ale..... jen pro dobu, kdy se kabelka nehejbala. Rána u mě bývají těžký, jsem schopná se probudit a koncentrovat se pouze na dobu, kdy venčím psy. Před tím a ještě dlouho potom, jsem totálně vypnutá a nepřijímám žádnou myšlenku. Takže jsem pochopitelně úplně zapoměla, jakou vymoženost jsem si to pořídila □ □ . Řádně vypravena do práce jsem popadla kabelku a šklubla s sebou. Páč....

Tydlidydlidydl

“Ne, ty jo, to není možný, to je idiot!” sdělila jsem ohaříkům, když mi došlo oč jde.

Tydlidydlidydl - ozvalo se v potvrzení.

“Ježíš to je debilita” nežinýrovala jsem se už.

Tydlidydlidydl

“Nejradši bych tě rozdupala, šmejde”, říkala jsem si už radši jen v duchu, “ale nejni čas, páč jdu prostě zase pozdě a navíc je ráno... je ráno... to by nedopadlo dobře, určitě bych místo tebe rozdupala omylem čip od vchodových dveří.”

A to už jsem za neustálého Tydlidydlidydlání zamykala. Každý otočení klíčem toho blbečka rozradostnilo a tak spustil. S gustem jsem klíče mrskla do kabelky a zavřela jí. Hele, ne že by to mělo nějaký vliv. To ani náhodou. Ta věc je prostě přesvědčená, že musí ohlásit nejen každé zvuk - hlavně ten můj teda, ale taky každé pohyby, kteréj já udělám. Takže jsem rázovala na tramvaj a z kabelky se ozývalo vytrvalý Tydlidydlidydl. Doufala jsem zákeřně, že idiotovi dojdou baterky, že se vysílí. Marně, marně. Dotydlidala jsem do práce a švihla s kabelkou na křeslo. Jasně, že se ozvalo Tydlidydlidydl. Jako ještě mnohokrát za ten den, a pak celou cestu domů.

Zajisté se ptáte proč. Proč jsem tu hovadinu z klíčů nesundala a nezašlápla jak červa do země? No hele já vlastně vůbec nevím. Asi byla moje touha vlastnit pískátko, který mi spolehlivě oznámí, kde se moje klíče nachází, natolik silná, že jsem úplně dementně doufala, že se třeba ten přístroj nějak umravní, přesto, že mi polohu těch klíčů neustále aktivně sděloval. Takže jsem plna tydlidání dorazila dom a o jejich popravu se postaral Brtník. Páč jako vracejte poštou něco, co nestálo ani pajsku. Ovšem k oživení toho druhého exempláře jsem zatím ještě nenašla odvahu. Takže stále hledám klíče i mobil.

Tydlidydlidydl

□ □ □

Chaotička v potížích.

P.S. Všem rodinám v majetku chlupáčů - ten kadeřnickej smeták je vážně vysoce funkční, pochválil ho i Brtník, kterej jinak považuje všechno za zbytečnej krám. A to už je co říct ☐